

AMERIKAN PRESIDENTINVAALIEN TULOKSET JA MERKITYS

Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen presidentiksi on valittu Wilson, „demokraatti”. Hän sai yli 6 miljoonaa ääntä, Roosevelt (uusi „Kansallinen edistyspuolue”) sai yli neljä miljoonaa, Taft („Tasavaltalainen puolue”) — yli kolme. Sosialisti Eugene Debs sai 800.000 ääntä.

Amerikan vaalien maailmanmerkitys ei ole niinkään paljon siinä, että sosialististen äänien lukumäärä on kovasti kasvanut; — Amerikan vaalien merkitys on *porvarillisten* puolueiden valtavassa *kriisissä*, siinä, miten hämmästyttävän voimakkaasti on tullut ilmi niiden rappeutuminen. Ja vihdoin vaalien merkitys on siinä, että *porvarillinen reformismi* esiintyi tavattoman selvästi ja räikeästi taistelukeinona sosialismia vastaan.

Kaikissa porvarillisissa maissa ne puolueet, jotka ovat kapitalismin näkökannalla, t.s. porvarilliset puolueet, ovat muodostuneet hyvin kauan sitten ja sitä lujemmiksi, mitä enemmän on poliittista vapautta.

Amerikassa vapaus on täydellisintä. Ja *kahden* porvarillisen puolueen piirteenä siellä on kokonaisen *puolen vuosisadan* kuluessa — orjanomistuksen vuoksi puhjenneen vuosien 1860—1865 sodan jälkeen — ollut erinomainen vankkuus ja voimakkuus. Entisten orjanomistajien puolue on niin sanottu „demokraattinen puolue”. Kapitalistien puolue, joka kannatti neekerien vapauttamista, on kehittynyt „tasavaltalaisten puolueeksi”.

Neekerien vapauttamisen jälkeen näiden puolueiden välinen ero on tullut yhä pienemmäksi. Näiden puolueiden välistä taistelua on käyty etupäässä tullimaksujen suurempaa tai pienempää tasoa koskevasta kysymyksestä.

Kansanjoukoille tällä taistelulla *ei ole ollut* mitään *vakaavaa* merkitystä. Kansaa on petetty, kahden porvarillisen puolueen ulkonaisesti vaikuttavilla, mutta sisällyksettömillä *kaksintaisteluilla* kansan huomiota on käännetty pois sen elintärkeistä eduista.

Tämä Amerikassa ja Englannissa vallinnut niin sanottu „kahden puolueen järjestelmä” on ollut eräänä tehokkaimmista keinoista, jolla on ehkäisty itsenäisen työväenpuolueen, s.o. todella sosialistisen puolueen muodostumista.

Ja kahden puolueen järjestelmä on nyt kärsinyt haaksirikon Amerikassa, edistyneimmän kapitalismin maassa! Mikä on aiheuttanut tämän haaksirikon?

Työväenliikkeen voimakkuus, sosialismin kasvu.

Vanhon porvarillisten puolueiden („demokraattisen” ja „tasavaltalaisen”) katse on käännetty menneisyyteen, neekerien vapauttamisen aikakauteen. Uusi porvarillinen puolue, „Kansallinen edistyspuolue”, on kääntänyt kasvonsa *tulevaisuuteen*. Puolueen koko ohjelma pyörii sen kysymyksen ympärillä, pitääkö kapitalismin olla olemassa vai ei, nimenomaan niiden kysymysten ympärillä, jotka koskevat työväen suojelua ja „trusteja”, kuten kapitalistien liittoja Amerikassa nimitetään.

Se aikakausi, jonka tehtävänä oli mahdollisimman nopea kapitalismin kehittäminen, synnytti vanhat puolueet. Puolueiden taistelu tähtäsi siihen, *miten* tuota kehitystä olisi voitu parhaiten jouduttaa ja helpottaa.

Nykyinen aikakausi, joka asettaa kysymyksen itse kapitalismin olemassaolosta, on synnyttänyt uuden puolueen. Vapaimmassa ja edistyneimmässä maassa, Amerikassa tämä kysymys asettuu päiväjärjestykseen kaikkein selvimmän, laajakantoisimmin.

Rooseveltin ja „edistysmielisten” koko ohjelma, heidän koko agitaationsa pyörii sen ympärillä, *miten kapitalismi voitaisiin pelastaa... porvarillisten reformien avulla*.

Se porvarillinen reformismi, joka vanhassa Euroopassa esiintyy liberaalisten professorien jaaritteluna, tuo porvarillinen reformismi on vapaassa amerikkalaisessa tasavallassa tullut esiin heti 4-miljoonaisena puolueena. Amerikkalaiseen tapaan.

— Me pelastamme kapitalismin reformeilla — sanoo tämä puolue.— Me laadimme edistyneimmän tehdaslainsäädännön. Me otamme valtion valvontaan *kaikki* trustit (Ameri-

kassa se merkitsee *koko* teollisuuden!). Me otamme ne valtion valvontaan, ettei olisi kurjuutta, jotta kaikki saisivat „kunnollista” palkkaa. Me pystytämme „sosiaalisen ja teollisen oikeudenmukaisuuden”. Me vannomme ja vakuutamme *kaikkien* reformien nimessä... me emme tahdo vain yhtä „reformia”: *kapitalistien pakkoluovutusta!*

Amerikan koko kansallisrikkauden lasketaan olevan nykyään 120 biljoonaa (tuhatta miljoonaa) dollaria, s.o. noin 240 biljoonaa ruplaa. Siitä *noin kolmasosa*, noin 80 biljoonaa ruplaa, kuuluu *kahdelle* trustille, Rockefellerin ja Morganin trustille, tai on näiden trustien alainen! Enintään 40.000 perhettä, jotka muodostavat nämä kaksi trustia, omistaa 80 miljoonaa palkkaorjaa.

On selvää, että koska nämä nykyajan orjanomistajat ovat olemassa, niin kaikki „reformit” ovat pelkkää petkutusta. Ovelat miljardienomistajat ovat *tarkoituksella* palkanneet Rooseveltin saarnaamaan tuota petosta. Heidän lupailemansa „valtion valvonta” muuttuu — pääoman pysyessä kapitalistien hallussa — taistelukeinoksi lakkoja vastaan, niiden tukahduttamiskeinoksi.

Mutta Amerikan proletaari on jo herännyt ja seisoo vartiopaikallaan. Rooseveltin menestykset hän ottaa vastaan reippaalla ivalla. Vai olette saanut 4 miljoonaa henkeä puolellenne lupailemalla reformeja, rakas veijari Roosevelt? Erinomaista! Huomenna nämä neljä miljoonaa näkevät, että teidän lupauksenne ovat petkutusta, ja nämä miljoonathan kulkevat teidän perässänne *vain* sen vuoksi, että tuntevat, *ettei voida* elää vanhaan tapaan.

„Pravda” № 164,
marraskuun 9 pnä 1912
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan